մենք անոնց խօսքին կը հաւատանք. եթէ բարի է, անոնք պիտի վարձատրուին, եթէ չար է, անոնք պիտի պատժուին։

— Քրիստոս՝ Աստուա՞ծ է, ըստ ձեզի։

— Այո՛։

Շահը մեծամեծներուն դառնալով կ'ըսէ. «եթէ մենք ևս ըսենք՝ թէ Աստուած է, ի՞նչ վնաս կու գայ ասկէ»։ Ապա կաթողիկոսին կը հրամայէ որ նստի. ու կը յարէ. «Ըսէ՛ մարգարէներուն վկայութիւնները Քրիստոսի մասին»։ Եւ կաթողիկոսը՝ Մովսէսէն սկսեալ կը մեկնէ ամէն ինչ։ Աւարտելէն յետոյ, թագաւորը կը հարցնէ իշխաններուն. «Ահա, սա վկայ կը բերէ մարգարէները, ի՞նչ կը պատասխանէք»։ Եւ ամէնքը լուռ կը մնան։ Շահը կը հաստատէ Ցակոբ Ջուղայեցիի կաթողիկոսութիւնը, և պատրաստակամ կ'ըլլայ անոր գրաւոր խնդրանքները կատարելու (13)։

Կաթողիկոսը քաջալերուած՝ թագաւորին բարեացակամութենէն, անոր կը ներկայացնէ ուրիշ խնդրագիր մը, հետեւեալ պարունակութեամբ. «... Քու ծառադ ինքն իրեն համար բան չի խնդրեր, այլ կը խնդրէ որ քու Տէրութենէդ յիշատակ մը մնայ յաւիտեան քու և զաւակներուդ կեանքին համար, այսինքն Էջմիածնի գիւղին տասանորդները չնորհ-

(13) Ջամարիա, Ա.Ցդ, 60։